

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 lipca 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie do pozwanej W. K. kwoty 578,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów sądowych w wysokości 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł i opłaty manipulacyjnej w wysokości 0,38 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na żadaną kwotę składają się: kwota wierzytelności nabytych od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialności z siedzibą w W. w wysokości 447,96 zł oraz kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od dnia zapadalności roszczenia do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w kwocie 130,39 zł. Powód podał, że pozwana zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pisemną o świadczenie usług. Świadczenie usług nastąpiło w dniu 29 sierpnia 2012 roku, kontrahent wykonał zobowiązanie z umowy. Następnie umową cesji w dniu 2 września 2015 roku ww. wierzytelność przeniesiono na rzecz powoda. Pozwana została prawidłowo powiadomiona o przelewie wierzytelności i wezwana jednocześnie do dobrowolnej spłaty pismem z dnia 24 września 2015 roku. Pozwana zadłużenia nie spłaciła.

Vide: pozew k. 4-6, 13-16

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 lipca 2017 roku w sprawie o sygn. akt IX Nc 6741/16 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu.

Vide: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 59

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana W. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Vide: sprzeciw od nakazu zapłaty k. 69-71

W piśmie procesowym z dnia 15 lutego 2018 roku powód cofnął pozew w zakresie powództwa przedawnionego, tj. w zakresie kwoty 217,76 zł wynikającej z faktur VAT: nr (...). Powód podtrzymał żądanie pozwu co do kwoty 230 zł wnikającej z noty obciążeniowej nr (...) i skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych od dnia 15 listopada 2013 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w wysokości 60,61 zł.

Vide: pismo procesowe powoda z dnia 15 lutego 2018 roku k. 79-81

W piśmie procesowym z dnia 10 maja 2018 roku pozwana, zobowiązana do zajęcia stanowiska co do cofnięcia pozwu w części, podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zdaniem strony pozwanej nie można zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej w zakresie podtrzymywanego powództwa wynikającego z noty obciążeniowej nr (...) ze względu na to, że wystawienie noty obciążeniowej nie ma wpływu na wymagalność roszczenia. Pozwana jest zdania, że bieg terminu przedawnienia roszczenia zaczyna biec od daty jego wymagalności i wynosi trzy lata. Pozwana wskazała, że w ocenie terminu przedawnienia powód pominął zapis VI.3 regulaminu promocji, zgodnie z którym uczestnik utraci promocję i zapłaci 180 zł w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy abonenckiej w zakresie usług objętych promocją, dopiero po upływie tego okresu roszczenie staje się wymagalne. Pozwana podniosła również, że w zakresie roszczenia o zapłatę kary umownej w wysokości 50 zł, zgodnie z § 33.3 regulaminu świadczenia usług, abonent jest zobowiązany do zwrotu sprzętu w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy na podstawie § 33.1 regulaminu świadczenia usług. Zdaniem pozwanej wymagalność roszczenia zależała od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego. Zasadą jest, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). Pozwana stanęła na stanowisku, że ustalenie zryczałtowanego odszkodowania nie jest niczym uzasadnione. Nadto zapisom §

33.3 regulaminu świadczenia usług pozwana przypisała przymiot abuzywności ze względu na to, że kara umowna nie pozostaje w związku ze s., czy winą konsumenta, a ponadto została określona jako sankcja tylko dla konsumenta i brak jest tożsamej regulacji w przypadku naruszeń umowy po stronie przedsiębiorcy - usługodawcy.

Vide: pismo procesowe pozwanego z dnia 10 maja 2018 roku k. 102

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. w dniu 29 sierpnia 2012 roku zawarła z dostawcą usług spółką (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pisemną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w pakiecie taryfowym pełnym, (...), P. (...), (...), Fiber P. (...) Mb/s oraz dodatkowe usługi internetowe – bezprzewodowy Internet (...) i pakiet bezpieczeństwa (...) w ramach promocji o nazwie „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1)”.

W ramach umowy dostawca usług spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. powierzył pozwanej do używania sprzęt niezbędny do odbioru usługi: (...), kartę klucz, kabel H.. Abonent pisemnie oświadczył, że instalacja została wykonana prawidłowo, a wymienione sprzęty są sprawne.

Umowa była zawarta na czas nieokreślony. Pozwana otrzymała numer identyfikacyjny: (...).

Usługodawca na mocy umowy był zobowiązany do świadczenia usług, zgodnie z regulaminem promocji „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1)”, regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a abonent do spełnienia ustalonego świadczenia pieniężnego w okresach miesięcznych.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 17; ogólne warunki umowy abonenckiej k. 18; regulamin promocji „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1) k. 19-21; regulamin świadczenia usług przez (...) sp. z o. o. w W. k. 91-93; cennik k. 94-96

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił na pozwaną faktury VAT nr (...) z dnia 1 maja 2013 roku oraz nr (...) z dnia 1 czerwca 2013 roku wraz z rozliczeniami do faktur obejmującymi bieżące naliczenie płatności za usługi w dwóch okresach: od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 31 maja 2013 roku i od dnia 1 czerwca 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku.

Dostawca usług telekomunikacyjnych spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił na pozwaną W. K. notę obciążeniową nr 31/10/2013 na kwotę 230 zł płatne w terminie 4 dni od daty wystawienia.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** faktura VAT nr (...) z dnia 1 maja 2013 roku k. 56; faktura VAT nr (...) z dnia 1 czerwca 2013 roku k. 53; rozliczenie do faktury VAT nr (...) z dnia 1 maja 2013 roku k. 55; rozliczenie do faktury VAT nr (...) z dnia 1 czerwca 2013 roku k. 52; nota obciążeniowa nr (...) z dnia 31 października 2013 roku k. 51

Na podstawie § 31 ust. 1 pkt 1 regulaminu dostawca usług może wypowiedzieć umowę abonencką ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli abonent opóźnia się z zapłatą w całości lub części opłaty instalacyjnej, aktywacyjnej, abonenckiej lub innej opłaty okresowej (...) co najmniej 7 dni od terminu wymagalności świadczenia, przy czym wypowiedzenie umowy abonenckiej może nastąpić po uprzednim bezskutecznym wezwaniu abonenta do zapłaty opóźnionej należności (§ 31 ust. 1 pkt 1 regulaminu).

Zgodnie z § 33 pkt 1 - 3 regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o. o. w W. abonent zobowiązany jest do zwrotu sprzętu niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy.

W przypadku opóźnienia dostawca usług wzywa do zwrotu sprzętu, a następnie w braku wykonania przez abonenta obowiązku zwrotu sprzętu może albo na koszt abonenta odebrać z lokalu abonenta, albo obciążyć abonenta karą umowną za opóźnienie.

W razie jednostronnego zerwania umowy abonenckiej zawartej na warunkach określonych w p. II Twoje opłaty regulaminu przez uczestnika promocji lub organizatora promocji w zakresie którejkolwiek z usług z przyczyn leżących po stronie uczestnika promocji przed upływem okresu zobowiązania uczestnik promocji będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz organizatora promocji bez uprzedniego wezwania kwoty w wysokości łącznej lub odpowiadającej wybranemu wariantowi profitów promocji, zgodnie z załącznikiem nr 1 do regulaminu promocji pomniejszonej o proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania. Uczestnik promocji zapłaci tę kwotę w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy (p. VI.3 Regulaminu promocji „Kalejdoskop rozrywki (...)” (2011-1).

dowody: Regulamin świadczenia usług przez (...) sp. z o. o. w W. k. 91-93; Regulamin promocji „Kalejdoskop rozrywki (...)” (2011-1) k. 19-21; załącznik do regulaminu promocji k. 85-86

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na okolicznościach bezspornych oraz na załączonych do akt sprawy a wymienionych w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia dokumentach, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana, a ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu. Z tej przyczyny Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód swoje żądanie wobec pozwanej opierał na umowie sprzedaży wierzytelności. Mocą tej umowy powód miał nabyć wierzytelność, która przysługiwała poprzednikowi prawnemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wobec pozwanej tytułem łączącej ich umowy o świadczenie usług.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Źródłem legitymacji procesowej czynnej powoda w niniejszej sprawie ma być umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2015 roku.

Wobec powyższego należy wskazać, że umowa cesja została zawarta przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – reprezentowaną przez członków zarządu Z. B. i J. G., jako sprzedającego i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo-akcyjną z siedzibą w W. – reprezentowaną przez pełnomocnika P. C. – jako kupującego. Zgodnie z § 3 ust. 3 umowy wierzytelności przechodzą na kupującego po podpisaniu umowy i uiszczeniu przez kupującego całej ceny sprzedaży (warunek zawieszający nabycia wierzytelności).

Warunkiem skuteczności umowy sprzedaży wierzytelności jest jej zawarcie przez – w imieniu stron umowy – osoby mające uprawnienie do działa w ich imieniu. Zatem – warunkiem uznania legitymacji strony powodowej w niniejszej sprawie jest wykazanie, że osoby, które podpisały się pod umową sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2015 roku, były uprawnione do zaciągania zobowiązań przez sprzedającego i kupującego.

Sąd zwrócił uwagę, że przy zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2015 roku sprzedającego reprezentowali członkowie zarządu spółki. Sąd dokonał weryfikacji uprawnień Z. B. i J. G. do działania w imieniu sprzedającego przy zawarciu umowy. Dokonanie weryfikacji osoby składającej oświadczenie w imieniu kupującego – powoda – przy zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 września 2015 roku już jednak nie było możliwe. Powód przy umowie cesji był bowiem reprezentowany przez pełnomocnika. Obowiązkiem powoda na potrzeby wykazania jego uprawnienia do wystąpienia skutecznego z żądaniem przeciwko pozwanemu było przedłożenie dokumentu pełnomocnictwa stwierdzającego uprawnienie P. C. do działania w imieniu powoda. Choć bowiem P. C. był członkiem zarządu powoda, to jednak – jak wynika z odpisu KRS powoda – uprawnionymi do działania w imieniu

powoda byli co do zasady prezes zarządu komplementariusza lub co najmniej dwóch członków zarządu lub członek zarządu wraz z prokurentem komplementariusza. Co więcej – z treści umowy sprzedaży wierzytelności wprost wynika, że P. C. przy zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności powoływał się na pełnomocnictwo jednoosobowe do działania w imieniu kupującego. Przedmiotowe pełnomocnictwo nie zostało złożone do akt sprawy.

W takich okolicznościach Sąd nie miał możliwości oceny, czy umowa sprzedaży wierzytelności została skutecznie zawarta – przez osoby uprawnione do działania w imieniu każdej ze stron umowy.

W konsekwencji, Sąd nie miał podstaw dla stwierdzenia, że stronie powodowej przysługuje legitymacja procesowa w niniejszej sprawie.

W braku legitymacji procesowej po stronie powoda powództwo winno zasługiwać na oddaleniu.

Powyższe było wystarczające do stwierdzenia braku podstaw dla uwzględnienia powództwa podlegającego ocenie w niniejszej sprawie.

Dla wyczerpującej oceny żądania strony powodowej warto dodać, że powód swoje żądanie opierał na umowie łączącej pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 sierpnia 2012 roku dotyczącej pakietu taryfowego pełnego, (...), P. (...), (...), Fiber P. (...) Mb/s wraz z dodatkowymi usługami internetowymi w postaci bezprzewodowego Internetu (...) i pakietu bezpieczeństwa (...) w ramach promocji o nazwie „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1). W wykonaniu przedmiotowej umowy u pozwanej zainstalowano sprzęt służący do odbioru oferowanej usługi. Zaznaczenia wymaga fakt, że w umowie oznaczony został jedynie kodowo udostępniony sprzęt, a jego prezentacja na umowie w formie zaszyfrowanej uniemożliwia identyfikację sprzętu. Identyfikacji również nie dokonał powód, pominał wskazanie, jaki sprzęt został pozwanej udostępniony w ramach umowy.

Pozwana w sprzeciwie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia z upływem 3 lat i zarzuciła bezzasadność powództwa, niewykonania warunków wypowiedzenia umowy abonenckiej, niewezwanie abonenta do zapłaty opóźnionej należności, co skutkowało brakiem postawienia roszczenia w stan wymagalności.

Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W niniejszej sprawie znajdują również zastosowanie przepisy art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1907 z późn. zm.) (dalej jako ustawa). Zgodnie z art. 56 ust. 1 i 2 ustawy świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie zawartej pisemnie lub w formie elektronicznej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pismem procesowym z dnia 15 lutego 2018 roku powód cofnął bez zrzeczenia się roszczenia powództwo w części dotyczącej kwoty 217,76 zł wynikającej z faktur VAT o numerach: (...).

Sąd uznał cofnięcie w powyższym zakresie za bezskuteczne mając na względzie przepis art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (art. 203 § 4 k.p.c.).

Pozwana w wykonaniu zobowiązania Przewodniczącego w zakresie ustosunkowania się do oświadczenia powoda o cofnięciu pozwu złożyła wymagane przepisem oświadczenie, w którym jednak w sposób niejednoznaczny i niekategoryczny odniosła się do cofnięcia pozwu, pozostawiając w tym względzie podjęcie decyzji Sądowi. W ocenie

Sądu zgoda, o której mowa w art. 203 § 4 k.p.c., musi być zgodą pewną – czy to wyrażoną wprost, czy w sposób dorozumiany poprzez niezajęcie stanowiska w sprawie. Pozwana takiej zgody nie wyraziła.

Z uwagi na powyższe brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 203 § 4 k.p.c. i podjęcia decyzji o umorzeniu postępowania w zakresie, w którym pozew cofnięto.

W sytuacji, gdy strona powodowa cofa pozew, a strona przeciwna na cofnięcie pozwu zgody nie wyraża, przyjmując, że powód odstępuje od popierania żądania w zakresie, w którym je cofnął, powództwo zasługuje na oddalenie.

W pozostałym zakresie powództwo również oceniono jako bezzasadne. Roszczenie nie zostało bowiem udowodnione ani co do zasady, ani co do wysokości.

Wierzytelność jako nieudowodniona nie mogła stanowić podstawy roszczenia powoda. Zgodzić się należy ze stanowiskiem strony pozwanej, że wystawienie dokumentu noty obciążeniowej nie kreuje obowiązku, ani w żaden sposób nie potwierdza, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej ustalone zostały kwoty wpisane do noty obciążeniowej.

Należy podkreślić, że ustawodawca rozdzielając role procesowe przyporządkował stronom procesu konkretne zadania. Na stronie powodowej inicjującej proces cywilny ciąży obowiązek wykazania zasadności roszczenia, zgodnie z regułą zawartą w art. 6 k.c. Ciężar udowodnienia okoliczności, z którego powód wywodzi korzystane dla siebie skutki prawne, leży po stronie powodowej.

Powód w niniejszej sprawie nie wskazał, na jakiej podstawie i w jaki sposób naliczone zostały opłaty – kwoty wpisane w notce obciążeniowej i dlaczemu pierwotnie przyjął, że pozwaną obciążać ma jedynie kwota 217,76 zł wynikająca z faktury VAT nr (...) i faktury VAT nr (...). Powód nie zaoferował Sądowi wiarygodnego dowodu potwierdzającego istnienie we wskazanej wysokości pierwotnego zobowiązania obciążającego pozwaną, przez co nie wykazał zasadności roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości.

Nota obciążeniowa nr (...) z dnia 31 października 2013 roku sama w sobie nie stanowiła dowodu na istnienie wysokości dochodzonego roszczenia, dopiero weryfikacja całokształtu materiału dowodowego umożliwia ocenę zasadności dochodzonego roszczenia.

Najdalej idącym zarzutem pozwanej był zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia, który okazał się skuteczny w odniesieniu do kwoty 217,67 zł. Powód uznając zarzut pozwanej w tym zakresie cofnął pozew, niemniej cofnięcie pozwu z przyczyn wyżej wskazanych okazało się bezskuteczne, nie wywołało zamierzonego skutku procesowego.

Stosowanie do treści art. 117 § 1 i § 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Zgodnie z art. 118 § 1 zd. 1 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z nowelizacją ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 roku (Dz.U. 2018 roku, poz. 1104) przepis art. 117 § 2¹ k.c. stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Sąd wziął pod uwagę art. 5 ust. 1 tejże nowelizacji, zgodnie z którym do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Pozwana była uprawniona podnosić przeciwko powodowi jako cesjonariuszowi zarzut przedawnienia – stosownie do art. 513 § 1 k.c.

Dochodzone roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pierwotny wierzyciel (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. występował bowiem w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym jako dostawca usług będący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym zdefiniowanym w art. 2 pkt 27 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela (por. M. Pyziak-Szafnicka, Komentarz do art. 118 Kodeksu cywilnego [w:] P. Księżak (red.), M. Pyziak-Szafnicka (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, LEX, 2014, LEX nr 170781). W związku z powyższym należało przyjąć, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie przedawnia się w myśl art. 118 k.c. z upływem trzyletniego terminu przedawnienia także w stosunku do powoda jako następcy prawnego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W.. Co więcej, roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia jako roszczenie okresowe przedawnia się w terminie trzyletnim zgodnie z art. 118 k.c., nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawnia się roszczenie o zapłatę kwoty głównej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 134/05, LEX nr 607274).

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Terminem wymagalności roszczenia w przypadku faktury VAT nr (...) jest dzień 22 maja 2013 roku, zaś w przypadku faktury VAT nr (...) dzień 20 czerwca 2013 roku. Terminy wymagalności umieszczone zostały na fakturach jako ostateczna data zapłaty. W obu tych przypadkach od daty zapadalności do dnia wniesienia pozwu (22 lipca 2016 roku) upłynęło ponad 3 lata, zatem roszczenie w tym zakresie przedawniło się.

Co do dochodzonego roszczenia w pozostałym zakresie ponownie należy odnieść się do nieudowodnionego powództwa. Powód bowiem w niniejszej sprawie nie wskazał, na jakiej podstawie i w jaki sposób naliczone zostały opłaty wskazane w nocie obciążeniowej. Co istotne dla weryfikacji roszczenia, nie została jednoznacznie wskazana konkretna podstawa faktyczna roszczenia w odniesieniu do umowy i regulaminów, ani data wymagalności roszczenia, a te działania należały do powoda zgodnie z zasadą ciężaru dowodu. Z tych względów nie można było jednoznacznie ustalić, do czego odnoszą się kwoty w nocie obciążeniowej i przypisać je konkretnym zobowiązaniom. Niemniej jednak wskazać trzeba, że wymagalność roszczenia zwrotu sprzętu i zwrot kwoty odpowiadającej promocji za niewykorzystany okres promocji uwarunkowana została czynnością rozwiązania umowy z operatorem. Z analizy dokumentów będących podstawą ustaleń wynika, że spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. nie dochowała procedury wypowiedzenia umowy abonenckiej zawartej na czas nieokreślony, co skutkowało brakiem wymagalności roszczenia w rozumieniu przepisów art. 120 § 1 k.c.

Z postanowień umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ogólnych warunków umowy abonenckiej, regulaminu promocji „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1) i regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o. o. w W. wynikają również warunki wymagalności świadczenia.

Pierwszym warunkiem jest zaistnienie okoliczności, że użytkownik opóźnia się z zapłatą świadczenia co najmniej 7 dni, wówczas powinien być zostać wezwany do zapłaty należności, zgodnie z postanowieniami § 31 ust. 1 pkt 1 regulaminu świadczenia usług przez (...) sp. z o. o. w W.. Tej okoliczności powód nie wykazał. Poza fakturami VAT wystawionymi za usługę świadczoną w maju i czerwcu 2016 roku nie zostały przedstawione dowody potwierdzające okoliczność wezwania pozwanej do zapłaty. Dalej należy wskazać, że uprzednie bezskuteczne wezwanie abonenta do zapłaty opóźnionej należności stanowi, zgodnie z § 31 ust. 1 pkt 1 tego regulaminu, warunek konieczny dla wypowiedzenia umowy abonenckiej. Powód nie wykazał w żaden sposób, że umowę pozwanej wypowiedział. Od daty wypowiedzenia umowy zależy termin jej rozwiązania, o którym mowa w § 33 pkt 1 - 3 regulaminu usług przez (...) sp. z o. o. w W.. W ten sposób ukształtowany termin rozwiązania umowy kreuje dopiero obowiązek i termin zwrotu użytkowanego sprzętu. Jak stanowi przywołany przepis, abonent zobowiązany jest do zwrotu sprzętu niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Kolejnym krokiem w procedurze ustalenia kary jest wzywanie abonenta do zwrotu użytkowanego sprzętu, a dopiero po braku wykonania wezwania można było zastosować do

wyboru dwa warianty: albo na koszt abonenta odebrać z lokalu abonenta, albo obciążyć abonenta karą umowną za opóźnienie.

Po przeanalizowaniu zaoferowanego materiału dowodowego Sąd uznał, że żadne z wymaganych w regulaminie czynności poprzedzające nadanie kary na użytkownika nie zostały wykazane. Umowa, jak ustalono, została zawarta na czas nieokreślony, brak jej wypowiedzenia uniemożliwił zastosowanie kolejnych kroków procedury zwrotnej.

Wskazać również trzeba, że w razie jednostronnego zerwania umowy abonenckiej zawartej na warunkach określonych w p. II Twoje opłaty regulaminu przez uczestnika promocji lub organizatora promocji w zakresie którejkolwiek z usług z przyczyn leżących po stronie uczestnika promocji przed upływem okresu zobowiązania, uczestnik promocji będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz organizatora promocji bez uprzedniego wezwania kwoty w wysokości łącznej lub odpowiadającej wybranemu wariantowi profitów promocji, zgodnie z załącznikiem nr 1 do regulaminu promocji pomniejszonej o proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia rozwiązania. Uczestnik promocji musiałby zapłacić tę kwotę w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy (p. VI regulamin promocji „Kalejdoskop rozrywki (...) (2011-1). Także i w tym przypadku zwrot należności z tytułu zwrotu prowizji mógłby nastąpić jedynie wówczas, gdyby doszło do rozwiązania umowy. Z przytoczonej regulacji wynika, że uczestnik promocji ma obowiązek zwrotu prowizji proporcjonalnie do okresu, w którym z niej nie korzystał w terminie 30 dni od daty rozwiązania umowy.

Reasumując, skoro jednak powód nie wykazał skutecznego rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z pozwaną w dniu 29 sierpnia 2012 roku z dostawcą usług spółką (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., należało w konsekwencji powyższego uznać, że nie udowodnił roszczenia zarówno co do jego wysokości, jak i wymagalności. W tej sytuacji nie można było uznać, że pozwana ma jakikolwiek obowiązek względem powoda wynikający z prawa przysługującego cesjonariuszowi na mocy przelewu wierzytelności.

Reasumując, w takich okolicznościach żądanie powoda nie mogło zostać uznane za uzasadnione.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 509 k.c. i art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne, orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Mając na uwadze fakt, że pozwany wygrał sprawę w całości, powód został obciążony kosztami procesu w wysokości 377 zł. Na kwotę kosztów procesu składa się kwota 17 zł z tytułu zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 360 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz.U. z 2018 roku, poz. 265), przy uwzględnieniu § 2 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 roku Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667).

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. C i kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od zpo.

G., dnia 9 października 2018 roku SSR Anna Mejka